

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่บุคคลจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขนั้นจะต้องมีความสามารถในการ แก้ไขและเผชิญปัญหาที่ผ่านเข้ามาในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งวิธีการเผชิญปัญหานั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะจัดการกับปัญหาหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ให้คลี่คลายลง เพื่อปรับตัว ต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เนื่องจากในชีวิตของมนุษย์นั้นมักจะต้องเผชิญปัญหาและความขัดแย้ง อยู่เสมอ ซึ่งเราไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้น เราจึงจำเป็นต้องหาวิธีในการเผชิญปัญหาต่าง ๆ ซึ่ง แต่ละบุคคลจะแสดงพฤติกรรม และมีปฏิกิริยาได้ตอบกับปัญหาต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน บุคคลที่มี วิธีการเผชิญปัญหาที่มีประสิทธิภาพจะมีลักษณะของการปรับตัวได้ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง และสามารถควบคุมตนเองได้ (พัชรินทร์ อรุณเรือง, 2545, หน้า 2) ส่วนบุคคลที่มีวิธีการเผชิญปัญหาที่ไม่ มีประสิทธิภาพจะหลีกเลี่ยงหนีแยกตัวออกจากปัญหา มองว่าปัญหาที่เกิดขึ้นยากเกินกว่าที่ตนเองจะ แก้ไขได้ ไม่สามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ หรือตัดสินใจแก้ปัญหาโดยการใช้อารมณ์ เป็นที่ตั้งทำให้ตัดสินใจผิดพลาดจนอาจเป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา

โดยเฉพาะในวัยรุ่นหรือเยาวชน ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการปรับตัวเป็นวัยที่มีความ เกร่งเกรียดในอารมณ์ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย อารมณ์ และสังคมอย่างมาก ถือว่าเป็นวัยวิกฤติ เพราะมีภาวะทางอารมณ์แปรปรวน วุฒิภาวะทางอารมณ์ยังไม่สมบูรณ์ มีความสับสนในการวางบทบาทของตนเองในสังคม ขาดทักษะ และประสบการณ์ในการเผชิญปัญหา (ภัทรสุดา ทองตัน, 2547, หน้า 1 - 2) วัยรุ่นจึงเป็นวัยที่ต้องเผชิญปัญหาด้านต่าง ๆ มากมาย ดังที่สุชา จันท์ธอม (2544, หน้า 73) กล่าวว่า เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลง ของร่างกายอย่างรวดเร็วทำให้ต้องประสบปัญหาการปรับตัว ปัญหาการเข้าสังคม และปัญหา ด้านอารมณ์ หากพวกเขาไม่สามารถเผชิญปัญหาต่าง ๆ ได้ เด็กวัยรุ่นก็จะหาทางออกในทางที่ไม่เหมาะสม เช่น การหนีโรงเรียน จับกลุ่มมั่วสุม เล่นการพนัน เสพสิ่งเสพติด หรือพฤติกรรม ใช้ความรุนแรง ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวอาจนำไปสู่การกระทำผิดกฎหมายและเป็นต้นเหตุสำคัญ ที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมา

ในปัจจุบันปัญหาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ดังสถิติใน พ.ศ. 2548 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด 36,080 คน พ.ศ. 2549 จำนวนเด็กและเยาวชน ผู้กระทำผิด 48,218 คน ในปี พ.ศ. 2550 จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพิ่มเป็น 51,128 คน และ

ปี พ.ศ. 2551 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดจำนวน 46,981 คน ที่ถูกส่งมายังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนทั่วประเทศ จากคดีที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นต้น (สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน, 2552 ข) โดยจำนวนที่กระทำผิดมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 15 – 18 ปี ส่วนสาเหตุของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้นซับซ้อน มีทั้งเนื่องจากสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งโดยเฉพาะ หรือหลายสาเหตุประกอบกัน การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนนั้นมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากสถาบันต่าง ๆ ของสังคมที่ไม่สามารถทำหน้าที่ของตนเองอย่างสมบูรณ์ โดยเฉพาะสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษาที่ไม่สามารถอบรมสั่งสอนให้สมาชิกของตนมีความสมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา และมีทักษะที่จะเผชิญปัญหาหรือดำเนินชีวิตอยู่ในสังคม ได้อย่างเหมาะสม (สมน วงศ์รัตนานนท์, 2546)

เมื่อวัยรุ่นหรือเยาวชนผู้กระทำผิดกฎหมายถูกจับกุม จึงต้องถูกส่งตัวไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เพื่อควบคุมเด็กและเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดไว้ในระหว่างการสอบสวน หรือพิจารณาคดี หรือตามคำสั่งของศาล ภายหลังเมื่อถูกปล่อยตัวกลับสู่สังคม เยาวชนเหล่านี้จะรู้สึกว่าคุณภาพชีวิตของตัวเองต่ำลง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นผู้ที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์ มองตนเองต่ำต้อย มีอารมณ์อ่อนไหว หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ คิดว่าสังคมรังเกียจ มองโลกในแง่ร้าย และอาจเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม หากไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัวก็จะทำให้พวกเขาหมดหวังที่จะกลับตัวเป็นคนดี ส่งผลให้พฤติกรรมเผชิญปัญหาความเครียด ความขัดแย้งกับข้อใจต่าง ๆ ที่เด็กและเยาวชนผู้กระทำผิดแสดงออกมาเป็นไปเพื่อลดความขัดแย้งต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับการยอมรับให้เห็นความสำคัญ แม้ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎหมายก็ตาม เป็นเหตุให้กระทำผิดซ้ำ (อารยา ด้านพานิช, 2542, หน้า 2)

นอกจากผลเสียที่เกิดขึ้นกับตัวเองดังที่กล่าวมาแล้ว ในครอบครัวที่มีเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดก็ยังสามารถได้รับผลกระทบทั้งในด้านสุขภาพจิตของสมาชิกในครอบครัว พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง เกิดความเคียดแค้นใจ วิตกกังวลจนอาจส่งผลเสียต่อหน้าที่การงาน และอาจเป็นภัยต่อชีวิต และทรัพย์สินของบุคคลในครอบครัวด้วย รวมทั้งยังต้องเสียเวลา ทรัพย์สินเงินทองในการชดเชยค่าเสียหายในการทำคดีต่าง ๆ ส่วนในสังคมที่มีปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิด นอกจากจะทำให้เกิดความไม่มั่นคงปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลในสังคม สูญเสียงบประมาณในการป้องกันปราบปราม และจัดหาสวัสดิการสงเคราะห์ห่อบรมฟื้นฟู เพื่อให้เด็กสามารถกลับตัวเป็นคนดี และอยู่ร่วมกับสังคมได้ ยังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยส่วนรวมอีกด้วย เพราะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นความสูญเสียทางสังคมที่แสดงถึงความล้มเหลวของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของสังคมนั้น ๆ ดังนั้นการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจึงเป็น

อีกปัญหาหนึ่งที่มีความสำคัญเพราะนอกจากจะทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตของเด็กและเยาวชนแล้ว ยังส่งผลต่อความมั่นคง ปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สินของบุคคลอื่นในสังคมด้วย (วาทีนิ จันทรเจริญ, 2544, หน้า 2 - 4) จากที่กล่าวมา เมื่อเด็กและเยาวชนกระทำผิด ความเดือดร้อน มิได้ตกอยู่เฉพาะที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองเท่านั้น แต่ยังตกอยู่กับผู้อื่นและสังคมอันเป็นส่วนรวมด้วย อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศด้วย เนื่องจากพวกเขาจะเป็นผู้เข้ารับหน้าที่ทางสังคม แทนผู้ใหญ่ในอนาคต เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เป็นผู้สืบต่อมรดก ทางวัฒนธรรมและความเป็นชาติ (วิณี ชิตเชิดวงศ์, 2547, หน้า 1)

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า สาเหตุของการกระทำผิดของเยาวชนมีหลายสาเหตุ และซับซ้อน ดังนั้นการแก้ไขปัญหการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจึงไม่ใช่หน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงาน หนึ่ง หรือแก้ไขเฉพาะที่ตัวเด็กเท่านั้น แต่ต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่ายในการ ป้องกันและแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น เพื่อแก้ไขปรับปรุงจิตใจและความประพฤติของเด็กและเยาวชน ให้กลับเป็นพลเมืองดีต่อไป เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เด็กกระทำความผิดซ้ำอีกหลังจากพ้นโทษ การที่เด็กและเยาวชนกระทำผิดกฎหมายนั้น หากไม่มีแนวทางในการป้องกันแก้ไขในการกระทำผิด ของเด็กและเยาวชนที่ได้กระทำผิดไปแล้วให้กลับเป็นพลเมืองดี และไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก ก็จะส่งผลให้ปัญหาจากการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น รวมทั้งมีรูปแบบ ในการกระทำความผิดแบบผู้ใหญ่มากขึ้น และเมื่อเด็กและเยาวชนเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่และ ยังมีพฤติกรรมที่กระทำผิดกฎหมายอยู่ เด็กและเยาวชนเหล่านี้จะเป็นปัญหาและภาระของสังคม ต่อไป

การให้คำปรึกษากลุ่มเป็นกระบวนการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้รู้จักตนเอง เกิดการยอมรับตนเองและผู้อื่น เพราะในกระบวนการของการให้คำปรึกษากลุ่ม สมาชิกกลุ่ม จะได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน สร้างบรรยากาศแห่งความไว้วางใจกัน ได้เรียนรู้จากกันและกัน อันนำไปสู่การพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้เอื้ออำนวยให้สมาชิก กลุ่มได้ปรับเปลี่ยนแนวความคิดและหาทางเลือกที่เหมาะสม และผลักดันให้สมาชิกเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมตนเอง โดยที่เป้าหมายของการให้คำปรึกษากลุ่ม เพื่อให้สมาชิกได้แสดงออกถึงความคิด ความรู้สึก ซึ่งนำไปสู่การสำรวจตนเอง ยอมรับและเข้าใจปัญหาของตนเอง สามารถเผชิญปัญหา ได้ด้วยตนเอง

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำการให้คำปรึกษาดมทฤษฎีเผชิญความจริง ที่พัฒนาโดย William Glasser มาใช้ในการพัฒนาวิธีการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ทฤษฎีเผชิญความจริงเชื่อว่า คนเรารับผิดชอบในสิ่งที่เราเลือกที่จะทำ ปัญหาทุกปัญหาเกิดขึ้น ในปัจจุบัน เราสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ โดยจะเน้นเรื่องการแก้ปัญหาและ

การเผชิญกับข้อเรียกร้องจากสังคมโดยการเลือกอย่างเหมาะสม จุดเด่นของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงคือ การมีส่วนร่วมในการวางเป้าหมายของสมาชิกกลุ่ม การเรียนรู้วิธีการในการเปลี่ยนแปลงตนเองอย่างมีเหตุผล แสดงพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบมากขึ้น โดยผู้ให้คำปรึกษาจะเป็นผู้เอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจความต้องการของตนเอง ตระหนักถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในปัจจุบันของตนเอง เกิดความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น สามารถประเมินพฤติกรรมที่เป็นอุปสรรคของความก้าวหน้าในชีวิตของตนเองได้ ตลอดจนรู้จักกำหนดเป้าหมาย วางแผน และเลือกแนวทางปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหา เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตนเองไปในทางที่จะตอบสนองต่อความต้องการของตนเองและอยู่ในกฎเกณฑ์ของสังคมได้ (Corey, 2004)

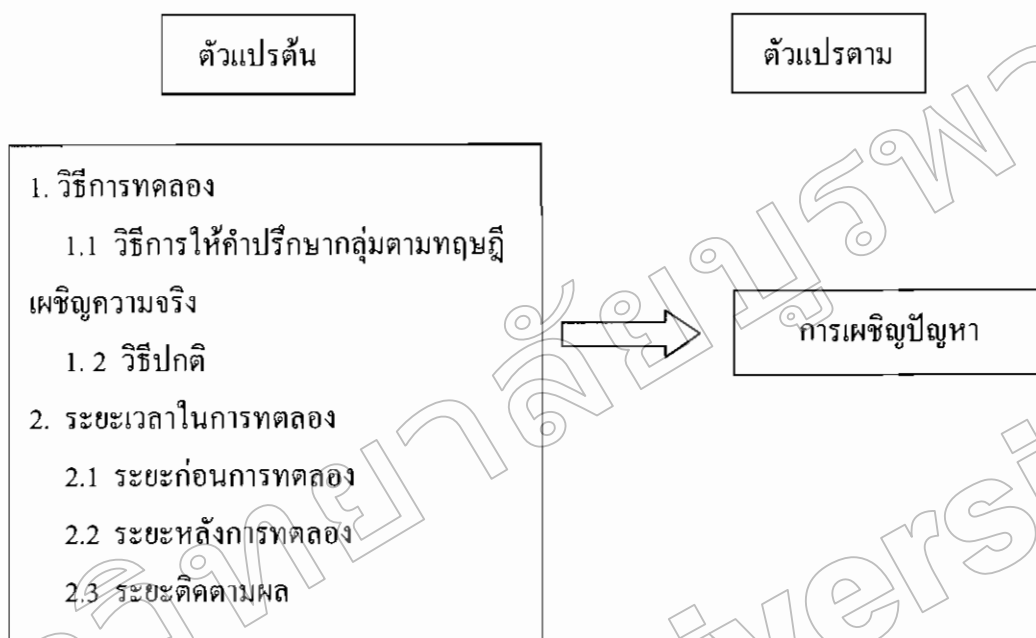
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงต่อการเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

สมมติฐานของการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาการทดลอง
2. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาหระยะหลังทดลองแตกต่างกัน
3. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงและกลุ่มควบคุมมีการเผชิญปัญหาหระยะติดตามผลแตกต่างกัน
4. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาหระยะหลังทดลองแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง
5. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาหระยะติดตามผลแตกต่างจากระยะก่อนการทดลอง
6. วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาหระยะติดตามผลไม่แตกต่างจากระยะหลังการทดลอง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงมีการเผชิญปัญหาที่ดีขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ศึกษา คือ วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี จำนวน 89 คน ในเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน พ.ศ. 2552

1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี ที่มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี สามารถอ่านหนังสือและเขียนหนังสือได้ ที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง และมีคะแนนจากแบบวัดการเผชิญปัญหาค่ากว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 16 คน แบ่งเป็น กลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม กลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ

2.1.1 วิธีการทดลอง แบ่งเป็น

2.1.1.1 วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง

2.1.1.2 วิธีปกติ

2.1.2 ระยะเวลาในการทดลอง

2.1.2.1 ระยะเวลาก่อนการทดลอง (Pre-test)

2.1.2.2 ระยะเวลาหลังการทดลอง (Post-test)

2.1.2.3 ระยะติดตามผล (Follow up)

2.2 ตัวแปรตาม คือ การเผชิญปัญหาของวัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเผชิญปัญหา หมายถึง วิธีการที่วัยรุ่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนใช้ในการตอบสนองต่อภาวะหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แบ่งได้เป็น

1.1 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านจัดการกับปัญหา (Problem Focused Coping)

เป็นการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ประกอบด้วยวิธีต่าง ๆ ในการเผชิญปัญหา 5 ด้าน ดังนี้

1.1.1 การลงมือแก้ปัญหา (Active Coping) เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามขจัดหรือเอาชนะปัญหา รวมถึงการลงมือแก้ปัญหาโดยตรง การใช้ความพยายามมากขึ้นในการแก้ปัญหา การดำเนินการแก้ปัญหตามขั้นตอน

1.1.2 การวางแผน (Planning) เป็นกระบวนการที่บุคคลคิดหาวิธีการในการเผชิญกับสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียด คิดหาวิธีที่จะนำมาใช้ เป็นการคิดถึงขั้นตอนที่ดีที่สุดที่จะรับมือกับปัญหา

1.1.3 การระงับกิจกรรมอื่น (Suppression of Competing Activities) เป็นวิธีการหยุดหรือแยกการกระทำที่มีความสำคัญน้อยออกไปก่อน หรือเป็นการพยายามหลบหลีกเหตุการณ์อื่นที่เข้ามารบกวนใจ เพื่อมุ่งแก้ไขปัญหอย่างเต็มที่

1.1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา (Restraint Coping) เป็นการรอโอกาสที่เหมาะสมจึงจะลงมือทำ ต้องทำให้แน่ใจว่าจะไม่ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้นถ้าลงมือทำเสียก่อน

1.1.5 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา (Seeking Social Support for Instrumental Reasons) เป็นการหาคำแนะนำ ความช่วยเหลือ หรือข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ในการจัดการกับปัญหา

1.2 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นด้านอารมณ์ (Emotional Focused Coping) เป็นการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการลด หรือบรรเทาความไม่สบายใจที่เกิดขึ้น โดยไม่ได้มุ่งแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นโดยตรง ซึ่งแบ่งได้ 5 ด้านดังนี้

1.2.1 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อกำลังใจ (Seeking Social Support for Emotional Reasons) เป็นการหาความเห็นใจ หรือความเข้าใจจากบุคคลอื่น แต่ถ้าบุคคลใช้วิธีนี้ เพื่อระบายความรู้สึก ไม่พยายามแก้ปัญหาก็จะไม่ช่วยในการปรับตัวมากนัก

1.2.2 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเจริญเติบโต (Positive Reinterpretation and Growth) เป็นการจัดการความกดดันทางอารมณ์มากกว่าจัดการปรับเปลี่ยนสถานการณ์ โดยมองสถานการณ์นั้นในแง่มุมใหม่ในทางบวก มองหาส่วนดีของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับนั้น

1.2.3 การยอมรับ (Acceptance) เป็นการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เป็นสิ่งที่บอกให้ทราบว่า บุคคลนั้นพร้อมที่จะเผชิญกับสถานการณ์นั้น ๆ

1.2.4 การปฏิเสธ (Denial) เป็นการที่บุคคลไม่ยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น และไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

1.2.5 การหันเข้าหาศาสนา (Turning to Religion) เป็นการที่บุคคลใช้วิธีการทางศาสนาเป็นที่พึ่งทางจิตใจ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อลดหรือบรรเทาความไม่สบายใจเท่านั้น ซึ่งเป็นการขัดขวางการพัฒนาของบุคคล

1.3 การเผชิญปัญหาแบบอื่น ๆ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ด้านดังนี้

1.3.1 การมุ่งใส่ใจในอารมณ์ที่เกิดขึ้น (Focus on and Venting of Emotions) เป็นการที่บุคคลมุ่งไปที่การระบายความรู้สึก ซึ่งจะเน้นไปที่การแสดงความรู้สึก โศกเศร้า ผิดหวัง

1.3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม (Behavioral Disengagement) เป็นการลดความพยายามของบุคคลในการแก้ปัญหา ลดความพยายามที่จะเผชิญกับปัญหา ยอมแพ้ต่อปัญหา และเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการช่วยตนเองไม่ได้

1.3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด (Mental Disengagement) เป็นวิธีการลดความกดดันทางอารมณ์โดยการใช้กิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง และไม่นำไปสู่การแก้ปัญหา เพื่อที่จะไม่คิดถึงปัญหา เช่น การฝึนกลางวัน, นอน หรือการหมกมุ่นกับการดูโทรทัศน์ เป็นต้น

2. การให้คำปรึกษากลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาจัดขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปที่มีปัญหาหรือความต้องการที่คล้ายกัน ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปรับปรุงตนเอง โดยผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้สำรวจตนเอง แสดงความคิดเห็น กล่าวเผชิญปัญหา มีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม รับฟังความคิดเห็นและความรู้สึกของสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มภายใต้บรรยากาศแห่งการยอมรับและความไว้วางใจซึ่งกันและกัน

3. การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง หมายถึง กระบวนการในการช่วยเหลือสมาชิกกลุ่มให้เข้าใจและยอมรับตนเอง ตระหนักถึงความต้องการของตนเอง ประเมินตนเองและวางแผนการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเองในปัจจุบัน โดยใช้กระบวนการดังนี้

3.1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นการแจ้งวัตถุประสงค์ สร้างสัมพันธภาพในกลุ่ม เพื่อให้สมาชิกรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

3.2 ขั้นสำรวจความต้องการของตนเอง เป็นการให้สมาชิกแต่ละคนสำรวจความต้องการในปัจจุบันของตนเอง และวิธีการตอบสนองความต้องการนั้น

3.3 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน เป็นการให้สมาชิกในกลุ่มได้พิจารณาพฤติกรรมในปัจจุบันของตนเอง

3.4 ขั้นประเมินพฤติกรรม เป็นการประเมินคุณค่าพฤติกรรมของสมาชิก โดยให้สมาชิกแต่ละคนใช้เหตุผลในการพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของพฤติกรรมของตนเอง

3.5 ขั้นการวางแผนเพื่อการเปลี่ยนแปลง และสร้างพันธะสัญญาหรือข้อผูกพัน เป็นการให้สมาชิกเลือกพฤติกรรมการเผชิญปัญหาที่เหมาะสมและสร้างข้อผูกพันระหว่างสมาชิกกับบุคคลอื่นในกลุ่ม รวมทั้งให้สมาชิกนำแผนที่วางไว้ไปปฏิบัติ

4. วิธีปกติ หมายถึง การให้คำปรึกษาตามกระบวนการของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดชลบุรี

5. วัยรุ่น หมายถึง วัยรุ่นเพศชายที่มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี ที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดชลบุรี